

Амброуз Биърс
Една лятна нощ

Фактът, че Хенри Армстронг бе погребан, за него не бе доказателство, че е мъртъв. Винаги е бил труден за убеждаване. Сетивата му обаче го принудиха да признае, че това изглежда е истина. Позата му (легнал по гръб със скръстени върху корема ръце, вързани с нещо, което бе лесно за скъсване), плътно затвореното му тяло, черният мрак и дълбоката тишина правеха невъзможно опровергаването на едно доказателство. И той го приемаше без особено възражение.

Но мъртъв – не. Беше само много, много болен. Освен това притежаваше безразличието на болен и не беше много загрижен за определената му необичайна съдба. Той не беше философ, а просто една банална личност, надарена с патологична апатия. Органът, който трябваше да му внушава страх от последиците, беше бездеен. И така, без никаква специална преценка за своето непосредствено бъдеще, Хенри Армстронг заспа в мир и покой.

Но нещо ставаше над него. Беше тъмна лятна нощ, пронизвана от проблясквания на светкавици, мълчаливо прострелващи ниско лежащ облак на запад и предвещаващи буря. Тези кратки, повтарящи се неравномерно илюминации осветяваха със зловеща отчетливост паметниците и надгробните камъни и изглежда ги караха да танцуват. Това не беше нощ, в която да е вероятно скитането из гробищата на някой заслужаващ доверие очевидец, така че тримата мъже, които бяха там и разкопаваха гроба на Хенри Армстронг, се чувстваха разумно сигурни.

Двама от тях бяха млади студенти от медицинския колеж на няколко мили от гробището, а третият бе огромен негър, познат под името Джес. От много години Джес работеше в гробището като общ работник и неговата любима закачка беше, че познава „всяка душа в това място“.

Отвън стената, възможно най-далеч от общодостъпния път, чакаха кон и лек фургон.

Работата по разкопаването не беше трудна. Пръстта, с която само преди няколко часа бе засипан гробът, почти не оказваше съпротива. Измъкването на ковчега от дупката бе малко по-трудно, но това бе допълнителен доход за Джес, който отви винтовете на капака и го отместил настрана, излагайки на показ тялото в черни панталони и бяла риза. В този момент въздухът се възпламени – трясъкът на гръмотевица размърда слисания свят и Хенри Армстронг спокойно се изправи и седна. Мъжете се разбягаха в различни посоки с нечленоразделни от ужас викове. Двама от тях не можеха за нищо на света да бъдат убедени да се върнат. Но Джес беше от друг сой.

В сивотата на утрото двамата студенти, бледи и измъчвани от

ужаса от своето приключение, се срещнаха пред медицинския колеж.

– Ти видя това, нали? – извика единият.

– Господи, да! Какво... ще правим?

Те отидоха зад сградата, където видяха кон, впрегнат към лек фургон и вързан за дирека на портала, точно пред залата за дисекции. На пейка в полумрака седеше негърът Джес. Той се изправи, усмихнат до уши.

– Чакам възнаграждението си – каза.

Проснато голо върху дълга маса лежеше тялото на Хенри Армстронг. Главата му бе изцапана с кръв и кал от удар с права лопата.

КРАЙ

© 1906 Амброуз Биърс
© Григор Попхристов, превод от английски

Ambrose Bierce
One Summer Night, 1906

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/40>]